

ΦΗΜΕΣ ΛΕΝΕ...

Γράφει ο Δημήτρης Θεοφάνης

ΠΑΡΟΙΚΙΑ, ΜΙΑ ΕΛΛΑΔΑ ΤΗΣ ΔΕΚΑΕΤΙΑΣ ΤΟΥ 60... Μήπως ήρθε η ώρα για αλλαγές;

Σχεδόν δυόμισι χρόνια εδώ στην Αυστραλία και ερχόμενος με μια βαλίτσα στο χέρι δεν είχα φανταστεί πώς θα είναι οι λεγόμενοι Έλληνες του εξωτερικού, οι ομογενείς. Μεγαλώνοντας στην Ελλάδα είχα ακούσει για το πόσο πολύ αγαπάνε την Ελλάδα και πώς είναι δύο φορές Έλληνες. Οι ομογενείς κρατάνε τις αξίες, τα ήθη και τι παραδόσεις, είναι η καλή πλευρά της Ελλάδας, είναι ενωμένοι σε κάθε δυσκολία και αγαπάνε την πατρίδα. Είναι όμως όλα αυτά αλήθεια η όχι; Για μένα και έχοντας αυτήν την εμπειρία των δυόμισι ετών η αλήθεια βρίσκεται κάπου στην μέση. Το συναίσθημα είναι έντονο για την πατρίδα, κανείς δεν μπορεί να το αφισβητίσει αυτό, πέρα από ορισμένες εξαιρέσεις που ίσως έχουν άλλα κριτήρια που έχουν να κάνουν καθαρά με το συμφεροντολογικό κομμάτι. Η 1η γενιά που οποία ήρθε με δυσκολίες και πραγματικά έδωσε μάχη για να μπορέσει να επιβιώσει είχε να αντιμετωπίσει μεγάλες φουρτούνες φτώχεια, κακουχίες, εκμετάλευση και σε ορισμένες περιπτώσεις τον ρατσισμό των ντόπιων. Η πρώτη γενιά πάντα οι ΗΡΩΕΣ που πήραν στην πλάτη τους τα ΠΑΝΤΑ, ξεκίνησαν από το μπδέν και με πολύ σκληρή δουλειά, σε δύσκολες έως και απάνθρωπες συνθήκες, κατάφεραν να επιβιώσουν σε πρώτη φάση και σε δεύτερη να κάνουν περουσία. Ορισμένοι εξ αυτών από εργαζόμενοι του μόχθου έγιναν επιχειρηματίες. Η 2η γενιά τώρα, που οποία βρίσκεται στην μέση της αλυσίδας θρίκευτη προσοδοφόρο έδαφος και κυρίως μετά τη δεκαετία του 80' πάτησε πάνω στις γερές βάσεις

τις οποίες έχτισε η πρώτη γενιά και ουσιαστικά διαχειρίστηκε τις επιχειρήσεις που έφτιαξαν οι πατέραδες τους, γεγονός που τους έφερε μεγάλα κέρδη και έναν άνετο και πολυτελή βίο. Πάμε τώρα στην 3η γενιά που είναι η τελευταία της αλυσίδας είναι οι τυχεροί ουσιαστικά που τα βρήκαν όλα έτοιμα σπίτια περιουσίες επιχειρήσεις τα πάντα πάντα στα χέρια τους το μόνο που μένει είναι να σπουδάσουν και απλά να μπούνε σε κάποια θέση εργασίας που θα τους προσφέρει πολλά χρήματα. Από εκεί και πέρα να παντρευτούν να κάνουν παιδιά και τα παιδιά τους να μπούνε στον ίδιο ακριβώς ρυθμό. Φαινομενικά τα παιδιά της 3ης γενιάς πρέπει να είναι ευτυχισμένα αφού ουσιαστικά έχουν εξασφαλίσει από νωρίς την οικονομική ευμάρεια και απλά μένει να κάνουν την σωστή διαχείριση πάντα κάτω από την ίδια δικλείδα ασφαλείας. Είναι όμως έτοι τα πράγματα; Με μια ποι προσεκτική ματιά θα δούμε ότι αυτά τα παιδιά είναι τα παιδιά που ζητάνε όσο κανένας την επαφή με την Ελλάδα σε όλους τους τομείς (μουσική, αθλητισμός, παιδεία) θέλουν να κάνουν την ΕΠΑΝΑΣΤΑΣΗ τους αλλά δεν ξέρουν πώς να την εκφράσουν. Μια ΕΠΑΝΑΣΤΑΣΗ που θα δείξει στην 3η και 2η γενιά ότι δεν μπορούμε σαν ΠΑΡΟΙΚΙΑ να ζούμε στην δεκαετία του 60 της Ελλάδας με ήθη και παραδόσεις ξεπερασμένες που καταπίζουν τον νέο και νέα ελληνοαυστραλό και ελληνοαυστραλέζα. Τα παιδιά λοιπόν το πρώτο ΚΡΑΣ ΤΕΣΤ για αυτά είναι οι διακοπές στην Ελλάδα. Εκεί παρόλο τις οικονομικές δυσκολίες της πατρίδας και με το γεγονός ότι την επιοκέ-

πονται καλοκαίρι να βοηθάει την κατάσταση, εκεί λοιπόν, ανακαλύπτουν και αισθάνονται πιο ελεύθεροι, βλέπουν ότι τα παιδιά της Ελλάδας είναι πιο ανοιχτά στην επικοινωνία, ζούνε πιο ελεύθερα, δεν φοβούνται να δείξουν τον πραγματικό τους χαρακτήρα. Αυτό έχει ως αποτέλεσμα κυρίως οι νεαρές ελληνοαυστραλέζες που είναι μακριά από την αυτηρή οικογένεια να αισθάνονται πιο ελεύθερες να έρχονται σε επαφή με την δική τους ΑΛΗΘΕΙΑ. Δεν είναι καθόλου τυχαίο το γεγονός ότι οι περισσότερες νεαρές ελληνοαυστραλέζες θέλουν να παντρευτούν Έλληνα γεννημένο στην Ελλάδα. Δεν θέλουν να μπούνε να κάνουν ένα γάμο για τα μάτια των γονιών τους π για να αυξηθεί το οικονομικό στάτους τους. Πηγαίνοντας Ελλάδα, ερωτεύονται, εκτός από τις υπέροχες ομορφιές της πατρίδας, ερωτεύονται τον τρόπο ζωής που σε συνδυασμό ότι βρίσκονται μακριά από τα μάτια των γονέων τους δίνει ένα υπέροχο αίσθημα ελευθερίας. Μήπως λοιπόν ήρθε η ώρα στην Παροικία να ξυπνήσει και να δει την αλήθεια κατάματα; Μήπως ήρθε η ώρα να προχωρήσουμε μπροστά σαν Παροικία να αφήσουμε πίσω τις προκαταλήψεις και τα ταμπού του παρελθόντος; Αυτά που προσπαθούμε να κρύψουμε κάτω από το χαλάκι κάποια στιγμή δεν κρύβονται. Η 3η γενιά λοιπόν είναι η ελπίδα. Η ελπίδα που θα αφήσει το παλιό πίσω, που θα βγει από το συμβατικό πλέγμα και που θα βοηθήσει και την πατρίδα να βγεί και αυτή από τις δυσκολίες, φτάνει να βρει τους καθοδηγητές που θα δείξουν τον δρόμο της Αλήθειας.